

Sygn. akt II UK 431/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. M.  
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności  
w Województwie [...]  
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2014 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w P.  
z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt VIII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w P.) na rzecz adwokat A. K.-J. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 20 lutego 2013 r. opartą na zarzutach naruszenie prawa materialnego: art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.),

przez błędną wykładnię polegającą na zakwalifikowaniu stopnia niepełnosprawności jako lekkiego na podstawie naruszenia sprawności organizmu powodującego istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do osób o tych samych zdolnościach i kwalifikacjach, które są w pełni sprawne - bez ustalenia możliwości kompensacji posiadanych ograniczeń w zdolności do wykonywania pracy i błędne zastosowanie tego przepisu, w sytuacji gdy zastosowanie powinien znaleźć art. 4 ust. 2 ustawy; § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328 ze zm.), przez jego niezastosowanie a w konsekwencji brak określenia, jakie prace mógłby wykonywać wnioskodawca jako osoba, która nie pozostawała wcześniej w zatrudnieniu, gdy z powołanego przepisu wynika, że przy ocenie zdolności do wykonywania zatrudnienia osoby, która nie była zatrudniona, bierze się pod uwagę, czy i jakie zatrudnienie mogłaby ona podjąć z uwzględnieniem posiadanego wykształcenia, zawodu i posiadanych kwalifikacji, oraz naruszenia przepisów postępowania w sposób mający wpływ na treść wyroku: art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku art. 382 k.p.c., przez brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza odpowiedniej specjalności w sytuacji konieczności oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w zakresie, w jakim nie został poddany ocenie biegłych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji w sytuacji powołania się na te okoliczności zarówno w odwołaniu, wnioskach o uzupełnienie opinii biegłych, jak i w apelacji.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne. „Rozstrzygnięcia wymaga wykładnia przepisów art. 4 ust 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej - czy dla zaliczenia do jednego z trzech stopni niepełnosprawności - ma znaczenie możliwość kompensowania ograniczeń w wykonywaniu pracy lub jej brak”, a także ponieważ skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym „oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do podniesionego w skardze zarzutu niewłaściwej wykładni prawa materialnego art. 4 ust 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych. Naruszenie prawa materialnego spowodowało

zakwalifikowanie odwołującego do osób z lekkim stopniem niepełnosprawności, w sytuacji - kiedy brak możliwości kompensowania istotnego ograniczenia zdolności do wykonywania pracy, wymagał zastosowania art. 4 ust 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej i ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności lub wykazania, w jaki sposób ograniczenia w wykonywaniu zatrudnienia mogą być przypadku odwołującego skutecznie kompensowane i w jaki sposób”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego jego rozstrzygnięcie nie może się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.; z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z 14 marca 2012 r., I PK 185/1, LEX nr 1214540).

Odnosząc się natomiast do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi

zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Odnosząc się do wywodów zawartych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w pierwszej kolejności należy wskazać, że definicja osoby niepełnosprawnej w stopniu umiarkowanym zawarta jest w art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej. Poza tym argumentacja skarżącego odnośnie do interpretacji art. 4 ust. 3 tej ustawy bazuje na nieprecyzyjnym odczytaniu jego treści. Zgodnie z tym przepisem, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. W art. 4 ust. 3 nie chodzi o to, czy osoba zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności musi kompensować swoje ograniczenia w pełnieniu ról społecznych przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne, a tylko o porównanie jej zdolności do wykonywania pracy z osobą, która wykazuje się pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub osobą, która swoje braki w tym zakresie odpowiednio kompensuje. Wynika to wprost z językowego brzmienia przepisu.

W sprawie nie występuje zatem istotne zagadnienie prawne, nadto skarga nie jest także oczywiście zasadna.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o § 12 ust. 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461.

aw